

1 Petru - Comentarii Jean Koechlin

Domnul îi spusese ucenicului Său, Petru, chiar înainte de a fi fost negat de el: „După ce te vei întoarce, să întărești pe frații tăi” (Luca 22.32). Este lucrarea pe care o împlinește apostolul prin această epistolă. El ne aduce aminte de privilegiile noastre fără seamăn: mântuirea sufletului (v. 9) și o moștenire cerească la adăpost de orice atingere (v. 4). Dumnezeu păzește moștenirea pentru moștenitori, iar pe moștenitori îi păzește pentru moștenire. Și ei, chiar în prezent, pot gusta mai înainte „o bucurie de nespus și strălucită”, izvorâtă: din speranța vie pe care o au într-o Persoană vie – Isus înviat (v. 3); din credință (v. 5, 7); din dragostea pentru Cel pe care răscumpărații încă nu L-au văzut, dar pe care inima lor îl cunoaște bine (v. 8). Și cu cât iubim mai mult pe Domnul, cu atât mai mult vom simți că nu-L iubim îndeajuns. Tocmai datorită valorii pe care Dumnezeu o recunoaște credinței, El Se angajează s-o curețe în cuptorul încercării. Dar ni se dă asigurarea că El face aceasta numai „dacă trebuie” (v. 6). Acestea sunt, dragi prieteni, realitățile fericite cu privire la noi, pe care profeții le-au căutat și cercetat cu grijă (v. 10, 11) și pe care îngerii doresc să le privească de aproape (v. 12). Putem noi, care luăm parte la lucrurile administrate de ei, să fim singurii care nu se interesează de ele?

Adevărul, așa cum îl prezintă apostolul, are drepturi și efecte asupra noastră, el fiind centura care ne încinge mintea și care ne stăvilește imaginația (v. 13; Efeseni 6.14). Și de acest adevăr trebuie noi să ascultăm. Noi, cei care odinioară umblam printre „fiii neascultării” (Coloseni 3.6,7), am devenit „copii ascultători” (v. 14): nu numai ascultare de Isus Hristos, ci ascultarea lui Isus Hristos (v. 2), adică asemenea cu a Lui, motivată de dragostea față de Tatăl (Ioan 8.29; 14.31). De altfel, aici toate lucrurile sunt în contrast cu Vechiul Testament. Nu cu argint, nici cu aur, nici cu vreun lucru oarecare am putut fi noi răscumpărați (Exod 30.11-16; Numeri 31.50), ci cu sângele scump al lui Hristos. Pe noi nu nașterea naturală, ca pe israeliți, ne face să avem drepturile și privilegiile poporului lui Dumnezeu – nimeni să nu creadă că este copil al lui Dumnezeu numai prin faptul că are părinți creștini! Noi suntem regenerați prin Cuvântul incoruptibil, viu, permanent. Sfințenia cerută în toată comportarea noastră răspunde acestei noi naturi; noi îl chemăm pe Dumnezeul sfânt ca Tată (v. 15-17). Sfințenia este și consecința valorii la care apreciază El jertfa Mielului desăvârșit.

Un copil abia venit pe lume trebuie repede hrănit. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu, după ce a dat viață (cap. 1.23), dă și ceea ce trebuie pentru întreținerea vieții. El este alimentul complet pentru suflet, „laptele spiritual curat” (v. 2), a cărui substanță este Hristos. Dacă am gustat că Domnul este bun, nu ne vom mai putea lipsi de această hrană divină (v. 3; Psalmul 34.8). După sămânța vie (și speranța vie din cap. 1), aici întâlnim pietrele vie. Ele sunt zidite împreună pe Acela care este „piatra de unghi, aleasă, prețioasă” (v. 6; Isaia 28.16) deopotrivă pentru Dumnezeu și pentru noi, cei care credem (v. 7), pentru a alcătui o casă spirituală (vezi Efeseni 2.20-22). «„Tu ești” una dintre aceste pietre», îi spusese Domnul lui Simon, fiul lui Iona (comp. cu Matei 16.18). Ei bine, asemenea privilegii atrag responsabilități pe măsură! Dacă suntem o preoție sfântă, aceasta este ca să aducem jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu. Și dacă suntem un popor dobândit (Isaia 43.21), aceasta este ca să vestim virtuțile Lui. Fiind chemați „din întuneric la lumina Sa minunată”, vom oferi adăpost, în duhul nostru, poftelor carnale? O singură privire este de ajuns pentru a le stârni. Și ele se războiesc cu sufletul (v. 11).

Creștinul este invitat să respecte ordinea stabilită, nu «de teama jandarmului», ci pentru cel mai mare motiv care poate acționa asupra inimii lui: dragostea Domnului (v. 13; Ioan 15.10). Noi suntem robi ai lui Dumnezeu (v. 16b) și El ne dictează atitudinile față de fiecare. Toți stăpânii sunt departe de a fi «buni și blânzi»; aceasta ne necăjește, dar mărturia noastră va avea mai multă forță și avânt înaintea acestora. Nedreptatea, insulta și toate formele de înfrustare sunt pentru copilul lui Dumnezeu ocazii de a-L glorifica pe Dumnezeu. Cineva a mers înaintea noastră pe această cale; Acela a fost Omul durerilor. Sigur că, în lucrarea de ispășire, Hristos n-a avut și nici nu va avea vreodată tovarăși, nici imitatori. El – și numai El – „a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (v. 24). Din contră, în umblarea Lui dreaptă (și, în consecință, în suferință), El este Modelul nostru perfect (1 Ioan 2.6). Împotrivirea și perversitatea oamenilor nu au făcut altceva decât să scoată în evidență răbdarea Lui, blândețea Lui, smerenia și înțelepciunea Lui și deplina Lui încredere în Dumnezeu...: urme binecuvântate pe care suntem chemați să călcăm și noi. Astfel, vom împlini ultimul îndemn dat de Domnul lui Petru: „Tu vino după Mine!” (Ioan 21.22b).

„Tot așa, voi, soțiilor...” (v. 1), „voi, bărbaților...” (v. 7), „voi, tinerilor...” (cap. 5.5). Și mereu motivul este același ca în cap. 2.13: dragostea Domnului, care dictează fiecăruia conduita pe care trebuie să o aibă în familie și în Adunare. O femeie creștină arată de ce se leagă afecțiunile ei prin felul în care se împodobește. Este ea preocupată de frumusețea ascunsă a inimii, cea pe care numai Domnul o vede? Caută ea ceea ce este de mare preț înaintea lui Dumnezeu: „un duh blând și liniștit” (v. 4)? Această «podoabă» face parte din ceea ce este incoruptibil, asemenea Cuvântului (cap. 1.23) și asemenea moștenirii cerești (cap. 1.44). Moda cuvenită înaintea lui Dumnezeu nu s-a schimbat deci de pe vremea Sarei. Titlul nostru de moștenitori ai harului vieții (v. 7) și ai binecuvântării (v. 9b) constituie, împreună cu exemplul pe care ni-l dă Cel care este bun (v. 13; cap. 2.21,22), un motiv imperios de a nu răspunde la insulte cu insulte. Lungul citat din Psalmul 34 ne amintește ce este guvernarea lui Dumnezeu. Dacă răul se găsește în gurile noastre (v. 10) sau în căile noastre (v. 11), aceasta poate avea aici, pe pământ, consecințe dureroase, îngăduite de Domnul (v. 12). Invers, o umblare în bine și în pace este un mijloc sigur de a fi binecuvântați. În plus de această legitimă dorință a oricărui om, ne vom bucura de comuniunea cu Domnul.

Hristos a suferit pe cruce, El, Cel drept, pentru noi, cei nedrepți (v. 18). În schimb, ne este dat să suferim puțin pentru El (Filipeni 1.29). Făcând bine, suferim împreună cu El, cum a suferit El (v. 14). În sfârșit, în toate durerile noastre morale, Dumnezeu simpatizează cu noi (v. 12). Dacă suferiți pentru dreptate, sunteți fericiți, afirmă versetul 14 (citiți și Matei 5.10). Să-I cerem lui Dumnezeu să ne păzească de orice teamă de oameni și să ne dea teama de El, însoțită de blândețe, pentru ca în orice moment să dăm mărturie de speranța care este în noi... Ori de câte ori purtarea noastră nu este bună înaintea oamenilor, dacă le vorbim de Domnul, aceasta nu face decât să răsfângă asupra Lui disprețul pe care-l merităm noi. Fie ca Duhul lui Hristos să se folosească de noi pentru a-i avertiza pe semenii noștri, așa cum odinioară s-a folosit de Noe, care-și construia corabia, pentru a le predica necredincioșilor din vremea lui! (v. 19, 20). Potopul este imaginea judecății gata să se abată asupra lumii. În mod simbolic, credincioșii au trecut prin el la botez și sunt puși la adăpost în corabie, care este Hristos. El a suferit moartea în locul lor, iar ei vor învia cu El pentru o viață nouă (v. 21, 22).

Cât L-a obosit pe Domnul Isus păcatul de care a trebuit să Se ocupe! Acum El Se odihnește, după ce l-a desființat prin moarte. Tot așa și creștinul ar trebui să fi terminat cu poftele omenești. Dragi prieteni, nu ne ajunge oare că, înainte de întoarcerea la Dumnezeu, am pierdut timp prețios mergând nebunește spre moarte? Să trăim restul timpului nostru „pentru voia lui Dumnezeu”. Fără-ndoială că noua noastră

purtare va contrasta cu cea a lumii din jurul nostru. Și aceasta va fi mirată că ne abținem să luăm parte la bucuriile ei tulburate și înșelătoare. Va face poate glume pe seama noastră și ne va insulta. De ce? Pentru că lumea se va simți condamnată prin despărțirea noastră de ea, așteptând să fie judecată de marele Judecător (v. 5). Tocmai iminența acestei judecăți ne dictează comportamentul: seriozitate, vigilență, rugăciune, dragoste fierbinte (cap. 1.22b). Aceasta se traduce în mai multe moduri: în căutarea restabilirii fraților noștri (v. 8b), în practicarea cu bucurie a ospitalității și în folosirea darurilor felurite ale harului lui Dumnezeu în folosul altora. Astfel Isus din cer continuă pe pământ să-L glorifice pe Tatăl (acesta este mărșul Său gând) în viața răscumpăraților Lui (v. 11; Ioan 17.4,11; 15.8).

În cer vom medita neîncetat la suferințele Domnului Isus; ele vor fi tema inepuizabilă a cântărilor noastre, dar atunci ocazia de a le împărtăși va fi trecut. Suferința împreună cu Hristos este o experiență mai profundă și mai intimă decât suferința pentru El. A avea parte de durerile Lui, a cunoaște nerecunoștința, disprețul, dezacordul, insultele (v. 14), împotrivirea fâțișă cu care a fost întâmpinat El înseamnă a-L cunoaște pe El Însuși în toate sentimentele care au fost atunci ale Sale. Tot ce dorea Pavel era „să-L cunoască pe El ... și comuniunea suferințelor Lui...” (Filipeni 3.10). Dar există un fel de dureri pe care Hristos, în mod evident, nu le-a suferit: cele pe care ni le atragem pentru că facem răul. Nu vom scăpa de «consecințele inconsecvențelor noastre». Un creștin necinstit va strânge ceea ce a semănat în fața tribunalelor oamenilor și acela care se va fi amestecat în treburile altuia își poate primi pedeapsa din mâna acestuia din urmă. Dar lucrul cel mai trist este nu că ne atragem mizerii, ci faptul că dezonorăm numele Domnului. Reciproc, suferind ca un creștin, adică așa cum a suferit Hristos, Dumnezeu este glorificat în acest Nume frumos (v. 16; Fapte 4.17,21).

„Paște mieluseii Mei...”, „păstorește oile Mele!”, îi spusese Domnul lui Petru (Ioan 21.15-17). Apostolul, departe de a se ridica deasupra celorlalți creștini (poziție care i-a fost atribuită în creștinătate), atunci când le face recomandări bătrânilor, el se desemnează simplu, ca un bătrân cu alți bătrâni. Astfel, el le recomandă bătrânilor să nu domine turma Păstorului celui bun, ci să fie modele (v. 3). Oile nu le aparțineau; ei erau doar responsabili înaintea marelui Păstor. Nu mai puțin, se cuvine ca tinerii să fie supuși bătrânilor și tuturor li se cade să fie împodobiți cu smerenie, ceea ce s-ar putea traduce prin: «încingeți-vă ștergarul pentru slujire» (v. 5; comp. cu cap. 3.8). „Dumnezeul oricărui har” (v. 10) dă har celor smeriți. „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi” (v. 7). Această încredere și această predare în mâna lui Dumnezeu nu ne scutesc de vigilență, deoarece Satan, vrăjmașul care amenință mereu, pândeste cea mai mică neglijență, iar împotrivirea față de Satan aduce tot suferință (v. 8, 9). Scriptura dă încă o dată mărturie pentru creștin, în măsura lui, dar mai ales pentru Modelul divin, despre suferințele care pentru „puțină vreme” sunt partea sa ... și de gloriile care vor urma (v. 10; cap. 1.11b).

clickbible.org